

2

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ



Ὦρα φθινοπώρου ἦτον πενθίμη,
 κ' ἡ πικρὰ καρδία ἐβαρυθύμει,
 ἔταν οὐρανόθεν, παραμυθοῦσα,
 ἦλθεν ἡ Μοῦσα.



«Πίπτουσι, τῇ εἶπα, ξηρὰ τὰ φύλλα.
 Ποῦ τὰ χρώματά των τὰ πρὶν ποικίλα;
 Ὅπου βλέμμα στρέφω, φθορὰ καὶ φθίσις
 πᾶσα ἢ φύσις.»



— «Ναὶ, τῆς Μούσης εἶπαν τὰ θεῖα χεῖλη,
 φθείρονται μὲν τ' ἄνθη καὶ φθίν' ἡ ὕλη·
 ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὕλης, ἐπάνω, θάλλει
 βλάστησις ἄλλη.



» Ὅν ἂν ἀγιάσῃ ἐμοῦ τὸ μέλος,
 τοῦτον δὲν εὕρισκει θανάτου τέλος,
 καὶ τρυφᾷ εἰς δόξαν κ' εἰς αἰωνίαν
 ἀθανασίαν.»

